

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **T. T.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2016 č. j. DSH/15600/16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2018, č. j. 17 A 17/2017 - 33,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a posouzení krajským soudem

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu, ze dne 19. 10. 2016, č. j. OD/9848/16/Kk (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ či „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), kterým byl stěžovatel uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 4 písm. c) téhož zákona. Toho se měl dopustit tím, že dne 18. 8. 2016 v cca 17:20 řídil po silnici č. I/22, ve směru od Klatov na Mochtín, osobní automobil tovární značky Škoda Superb, SPZ X, se

kterým na výjezdu z Klatov u benzinové čerpací stanice Robin Oil předjížděl vlevo před sebou jedoucí nákladní automobil, přičemž zde nerespektoval vodorovné dopravní značení, a to dopravní značku V 1a – podélnou čáru souvislou oddělující protisměrný odbočovací jízdní pruh k benzinové čerpací stanici a V 13 – šikmé rovnoběžné čáry vyznačující plochu na počátku protisměrného odbočovacího jízdního pruhu, do které je zakázáno vjíždět. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Krajský soud neakceptoval tvrzení stěžovatele, že dopravní značku V 13 neporušil. Nemohl-li dokončit předjížděcí manévr v úseku s přerušovanou čarou, neměl jej vůbec zahajovat. Protiprávním jednáním je i část úseku předjíždění spočívající v návratu do vlastního jízdního pruhu přes vodorovné značení, které to nedovoluje.

[4] Stejně tak nebyla shledána důvodnou ani námitka, že stěžovatel neporušil dopravní značku V 1a. Z výpovědi obou svědků, oznámení o přestupku i fotodokumentace založené ve spisovém materiálu plyne, že policisté jasně viděli i počátek nedovoleného předjíždění.

[5] Písařský překlep v předložce „přes“ ve výpovědi svědka I. na uvedeném nic nemění, stejně jako překlep ve výroku prvostupňového rozhodnutí, který byl následně opraven opravným rozhodnutím. Výrok je přezkoumatelný i srozumitelný.

[6] Právní kvalifikaci skutku považuje krajský soud za správnou. Spáchaný přestupek nespočíval v porušení zákazu předjíždění ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, jak bylo namítáno v žalobě. Stěžovatel se dopustil spáchaní uvedeného přestupku tím, že nerespektoval dopravní značení V 1a a V 13, tedy přejížděl resp. vjížděl do vodorovného značení v situaci, kdy je to zakázáno.

[7] Rovněž nedošlo k porušení zákazu dvojího přičítání téže skutečnosti. Popis objektivní stránky spáchaného přestupku a formy zavinění nebyly správním orgánem prvního stupně považovány za přitěžující okolnosti. Odůvodnění výše pokuty je dostatečné a přezkoumatelné.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Z obsahu kasační stížnosti je seznatelné, že brojí proti nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení, tedy kasačním důvodem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[9] Správními orgány zjištěný skutkový stav nemá oporu v podkladech pro rozhodnutí. Stěžovatel je přesvědčen, že výpověď svědka I. (*stěžovatel má patrně na mysli svědka I., pozn. NSS*) nepotvrzuje, že se daného přestupku dopustil. Hodnocení krajského soudu, že v protokolu o výsledku svědka v předložce „přes“ jde pouze o písařskou chybu, nesdílí. Naopak je přesvědčen, že spíše došlo k písařské chybě ve slově „značku“, což by

pokračování

potvrzovalo skutkovou verzi stěžovatele. Pokud soud upřednostnil jednu z uvedených interpretací, porušil zásadu „*in dubio pro reo*“.

[10] Výpovědi svědků nejsou věrohodné, neboť ze svého stanoviště nemohli přes projíždějící kamion vidět, v jakém úseku stěžovatel započal předjíždění. Ten tvrdí, že v úseku označeném značkou V 2b (*podélná čára přerušovaná, pozn. NSS*). Fotodokumentace založená ve správním spise takovému tvrzení nesvědčí, nelze na ní ani rozpoznat rozdíl mezi plnou a přerušovanou čarou. Stěžovatel předjížděl nákladní vozidlo. Zařazoval-li se do svého jízdního pruhu až na úrovni stanoviště hlídky policie, musel, s ohledem na délku předjížděného vozidla, započít s manévrem již v úseku, který byl od policistů natolik daleko, že lze mít pochybnosti o tom, zda na takovou vzdálenost mohli svědci vůbec něco vidět. Krajský soud měl z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu rozhodnutí žalovaného zrušit a věc vrátit správním orgánům k došetření.

[11] Stěžovatel namítá vadu výroku prvostupňového rozhodnutí, z něžž není zřejmé, zda byl stíhán za jeden či dva přestupky a zda o nich bylo rozhodnuto ve společném řízení, či nikoliv. Stěžovateli nebylo doručeno žádné opravné rozhodnutí, které by uvedený rozpor odstranilo, odkaz krajského soudu je tedy nepřipadný.

[12] Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelný pro neurčitost, není z něj zřejmé, jakým jednáním měl stěžovatel porušit dopravní značení. Nelze například zjistit, zda stěžovatel předjížděl vozidlo zleva, anebo zprava. Ve výroku není popsán zjištěný skutek, resp. způsob jeho spáchání. Konstatování o porušení dopravní značky je pouze právní závěr, samotným předjížděním nákladního automobilu nedochází k porušení značek V 1a ani V 13. Žádné jednání, kterým by tyto značky byly porušeny, ve výroku uvedeno není. Výrok rozhodnutí spíše svědčí tomu, že stěžovatel předjížděl zprava automobil jedoucí vlevo, nemohl tedy porušit vodorovné dopravní značení.

[13] Dostatečně neodůvodněná a nezákonná je i uložená sankce, když jako kritérium závažnosti přestupku prvostupňový správní orgán zhodnotil samotné rozmezí stanovené pro výměru pokuty. Tím je ale vyjádřena typová závažnost daného přestupku, tedy skutečnost, ve vztahu ke které již správní orgán není oprávněn provést správní uvážení. Postupem správních orgánů tak byl porušen zákaz dvojího přičítání. Totéž platí ve vztahu k objektivní stránce přestupku.

[14] Krajský soud založil názor na tom, že správní orgány při hodnocení neuvedly výše popsaná kritéria jako k přítěžující okolnosti. Účelově využil nekvalitního vyjádření ve správních rozhodnutích k tomu, aby si jej vyložil „po svém“, v neprospěch stěžovatele. Rozhodnutí správního orgánu je navíc v tomto směru nepřezkoumatelné. V odůvodnění se uvádí, že správní orgán k těmto skutečnostem přihlédl, není však již uvedeno, zda jako k polehčující, nebo přítěžující okolnosti. I pro tuto vadu jej měl krajský soud zrušit.

[15] Stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že k většině námitek se vyjádřil již v řízení před krajským soudem. Závěry v napadeném rozsudku považuje za adekvátní. Opravné rozhodnutí bylo řádně doručeno současnému zástupci stěžovatele, Mgr. Topolovi. Další kasační námitky, zejména týkající se nejasnosti ve straně, ze které stěžovatel vozidlo předjížděl, nemohou být s ohledem na obsah správního spisu a zjištěné skutečnosti důvodné. Jde o účelové překrucování řádně zjištěného skutkového děje. Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z předloženého spisového materiálu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti. Dne 18. 8. 2016, v cca 17:20 hodin, zjistila hlídka Policie ČR podezření na spáchání přestupku v dopravě spočívající v tom, že řidič vozidla Škoda Superb, RZ X, začal na silnici I/22, ve směru od obce Klatovy na Mochtín, u čerpací stanice Robin Oil, předjíždět před ním jedoucí nákladní automobil přes protisměrný odbočovací pruh a následně přes vodorovnou dopravní značku V 13. Hlídka policie vozidlo zastavila na odstavné ploše, v osobě řidiče byl ztotožněn stěžovatel. Na místě bylo sepsáno oznámení o přestupku, se kterým se stěžovatel odmítl seznámit i jej podepsat. Správní orgán prvního stupně následně dne 6. 9. 2016 zahájil řízení o přestupku. K ústnímu jednání dne 7. 10. 2016 se dostavil pouze zástupce stěžovatele, který projevil zájem se k věci písemně vyjádřit. Správní orgán v reakci na to sdělil, že s vypracováním rozhodnutí vyčká do 14. 10. 2016. Dne 7. 10. 2016 byli jako svědci vyslechnuti i zasahující policisté, prap. L. I. a prap. R. Š., kteří shodně potvrdili to, co již zaznamenali v oznámení o přestupku. Správní orgán prvního stupně vydal dne 19. 10. 2016 rozhodnutí, proti kterému podal stěžovatel dne 8. 11. 2016 odvolání. V něm požádal o kopii správního spisu a o sdělení, jaké úřední osoby budou ve věci rozhodovat. Ve lhůtě stanovené pro podání odvolání ani v dodatečné pětidenní lhůtě stanovené výzvou žalovaného odvolání nedoplnil. Žalovaný odvolání stěžovatele zamítl.

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav. Upozorňuje zejména na nepřesnost ve výpovědi jednoho ze svědků a rozporuje závěry učiněné na základě fotodokumentace založené ve správním spise.

[19] Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, mají správní orgány povinnost postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tj. s požadavky na zákonnost jeho postupu. I bez návrhu musí zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost (§ 50 odst. 3

pokračování

správního řádu). Správní orgány hodnotí podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, podle své úvahy, pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování upravuje § 51 a násl. správního řádu (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009 – 101, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35). NSS v usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, č. 3014/2014 Sb. NSS, mimo jiné konstatoval, že „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“ Stav bez důvodných pochybností je možné vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016 – 30).

[20] NSS předesílá, že v projednávané věci stěžovatel své námitky neuplatnil v odvolacím řízení – jeho odvolání, i přes výzvu žalovaného, zůstalo bez doplnění. Otázce, za jakých okolností jsou nová skutková tvrzení v soudním řízení přípustná, se vyjádřil rozšířený senát v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS. Zdejší soud na základě tohoto usnesení opakovaně uzavřel, že „nová skutková tvrzení jsou v řízení u krajského soudu přípustná za předpokladu, že správní orgán porušil svou povinnost zjistit stav věci způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti. Avšak využije-li obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost „domyslet“ za obviněného všechna myslitelná (i nepravděpodobná) tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádat. Správní orgán nedisponuje „nekonečnou fantazií“ a není povinen předvídat a v rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku. Je nutno zdůraznit, že soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako jakési „odvolací řízení s úplnou apelací“. Tento přezkum je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy“ (viz např. rozsudky ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 As 19/2017 - 44 či ze dne 28.11.2018, č. j. 10 As 209/2017-39). Klíčové pro posouzení věci je, zda správní orgány „opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění.“ Pokud tak správní orgán učiní, soud by již neměl nové důkazy provádět a přizpůsobit tomu rozsah soudního přezkumu.

[21] V projednávané věci správní orgány učinily závěry na základě celého souboru podkladů, které měly k dispozici. K námitce stěžovatele týkající se nepřesnosti ve výpovědi policisty I. NSS uvádí, že je rovněž názoru, že ve výpovědi tohoto svědka (č. l. 18 správního spisu) došlo k překlepu ve slově „před“. Z celého kontextu výpovědi je zřejmé, že svědek měl na mysli slovo „přes“, ostatně jinak by následující věta, jak správně uvedl krajský soud, postrádala smysl. Kromě toho nelze ani opomenout, že z úředního záznamu, založeného na č. l. 4 správního spisu, plyne, že policista I. zaznamenal a svým podpisem stvrdil, že stěžovatel přejížděl přes vodorovné dopravní značení V 13.

[22] Ze spisové dokumentace jednoznačně vyplývá, že svědci viděli i počátek předjíždění, tedy okamžik, kdy stěžovatel přejel přes značení V 1a do protisměrného odbočovacího pruhu. Z předložené fotodokumentace, jak ostatně uvedl i krajský soud,

nijak neplyne, že by toto nebylo možné. Naopak z ní lze ověřit, že jde o přehledný úsek, kde z místa stanoviště policejní hlídky je dobrá viditelnost na místo, na kterém stěžovatel dle svědků začal s předjížděním. Stěžovatel na podporu svého tvrzení nepředložil jediný důkaz.

[23] Obecně platí, že policistu lze považovat za nestranného a věrohodného svědka (blíže např. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114, či ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 – 42). NSS již v rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27, stanovil, jakým způsobem mají postupovat správní orgány v situacích, kdy jediným důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, přičemž obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje. Především musí správní orgán v takovýchto případech policisty vždy vyslechnout jako svědky. Dále si musí položit otázku, zda jsou svědectví policistů v daném případě důkazem dostatečným. NSS již v minulosti zaujal názor, že v případě přestupků pozorovatelných pouhým okem takový důkaz postačuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70). Do této kategorie nepochybně patří i porušení zákazu daného vodorovnými značeními V 1a a V 13. Námitky stěžovatele jsou proto nedůvodné.

[24] Námitky ve věci neurčitosti a nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí taktéž nejsou důvodné.

[25] Náležitostmi výroku rozhodnutí se již v minulosti opakovaně zabýval i rozšířený senát (usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, či ze dne 21. 2. 2017, č. j. 1 As 72/2017 – 48, č. 3539/2017 Sb. NSS). Stanovil, že výrok rozhodnutí musí **obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.**

[26] NSS ve shodě s krajským soudem ověřil, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvedená kritéria splňuje. Jednoznačně z něj plyne, že stěžovatel při manévru předjíždění nejprve přešel značení V 1a a následně i značení V13. Je dostatečně specifikováno, kdy a kde se tento přestupek stal, jakým způsobem byl spáchán, nelze jej zaměnit s jiným jednáním.

[27] Soud se neztotožňuje s tvrzením, že výrok rozhodnutí spíše svědčí tomu, že předjížděl vlevo jedoucí automobil, tedy jej předjížděl zprava a nemohl porušit vodorovné značení. Taková interpretace výroku je účelová. Specifikace postavení předjížděného nákladního automobilu ve vztahu k vozidlu řízenému stěžovatelem je vyjádřena ve slovech „*před sebou*“, nikoliv ve slově „*vlevo*“, které se váže ke slovu „*předjížděl*“. Použitý termín je navíc zcela v souladu se zněním zákona o silničním provozu, který v § 17 odst. 1 stanoví: „*Předjíždí se vlevo. Vpravo se předjíždí vozidlo, které mění směr jízdy vlevo a není-li již pochybnosti o dalším směru jeho jízdy.*“ Z výroku je zřejmé, že stěžovatel předjel nákladní vozidlo z jeho levé strany na popsaném místě, tedy přes vodorovná značení V 1a a V13.

[28] To stejné platí i o překlepu ve slově „*přestupky*“. Z rozhodnutí lze ověřit, že stěžovatel „*se uznává vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k)*

pokračování

zákona o provozu na pozemních komunikacích“, jakým jednáním a způsobem skutkovou podstatu přestupku naplnil a jaká sankce mu je za to uložena. Zřejmý překlep nemůže mít v takovém případě vliv na zákonnost rozhodnutí.

[29] Rozhodnutí, opravující zřejmou nesprávnost ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí, založené na č. l. 24 spisu krajského soudu, bylo vydáno až dne 28. 4. 2017, tj. po podání žaloby. Podle doručenký založené na č. l. téhož spisu bylo toto rozhodnutí doručeno dne 2. 5. 2017 datovou schránkou zástupci stěžovatele, který jej dle generální plné moci založené na č. l. 54 spisu správního spisu zastupuje i ve správním řízení.

[30] Rozpětí, ve kterém zákon dává správnímu orgánu možnost uložit sankci, umožňuje zohlednit stupeň závažnosti v konkrétní věci. Správní orgány tak hodnotí stupeň závažnosti spáchaného skutku, osobu a poměry pachatele. Tímto způsobem mohou individualizovat každý jednotlivý případ z množiny zobecněné skutkovou podstatou přestupku. Jsou-li okolnosti spáchaného přestupku zákonným znakem jeho skutkové podstaty, nelze je znovu přičítat ve prospěch či k tíži pachatele jako okolnosti polehčující či přitěžující (srov. přiměřeně § 39 odst. 4 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník).

[31] V projednávané věci k porušení zásady zákazu dvojího přičítání nedošlo. Stěžovatel i na tomto místě zavádějícím způsobem interpretuje rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Z odůvodnění jednoznačně plyne, jaké okolnosti byly rozhodné pro stanovení výše sankce. Prvostupňový správní orgán zohlednil místo, kde k přestupku došlo (*„přehlednost daného úseku a jeho vodorovného značení“*), dále hodnotil jako polehčující okolnost, že při spáchání uvedeného přestupku nedošlo ke způsobení nepříznivých následků. Přihlédl i k osobě stěžovatele, který v kartě řidiče má v posledních třech letech evidovány dva záznamy o spáchaných přestupcích. Sankce byla uložena přiměřeně, v polovině zákonné sazby.

[32] Pro úplnost NSS podotýká, že v řízení o přestupku nejsou správní orgány povinny důsledně odlišovat přitěžující a polehčující okolnosti. Postačí, když přezkoumatelným způsobem popíší, ke kterým skutečnostem při ukládání výše sankce přihlédly a ke kterým nikoliv (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016 - 44, rozsudek ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 As 301/2016 - 36 či rozsudek ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 As 297/2017 - 34).

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[34] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, byť měl ve věci plný úspěch, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu